

Sygn. akt V Kz 990/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Krystyny Miszczak – Borkowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **D. M.**, syna R. i A. z domu B., urodzonego (...) w P.,

podejrzanego o czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 9 grudnia 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach

z dnia 2 grudnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt II Kp 297/16, II Kp 298/16, PR Ds. 631.2016

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 250 § 2 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył wobec D. M. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy to jest do dnia 6 marca 2017 roku godz. 15:45.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu postanowieniu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 263 § 2 k.p.k., poprzez brak wyjaśnienia przez Sąd meriti zaistnienia szczególnych okoliczności, ze względu na które nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w ustawowym terminie, co w konsekwencji doprowadziło do przedłużenia w stosunku do podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania mimo, iż w sprawie nie zaistniały szczególne okoliczności o których mowa w tym przepisie,
2. mające wpływ na treść orzeczenia błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegające na bezzasadnym przyjęciu, że istnieje obawa, iż podejrzany D. M. może podejmować próby bezprawnego utrudniania postępowania oraz próby mataczenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, iż tylko przedłużenie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania może zapewnić prawidłowy przebieg postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. M. z jednoczesnym zastosowaniem wolnościowych środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym w postaci dozoru Policji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Brak jest podstaw do przyjęcia, iż w sprawie zachodzi podstawa do zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez nieprzedłużanie stosowanego tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego. Środek ten jest stosowany od września 2016 roku.

Podejrzany D. M. pozostaje pod zarzutem popełnienia trzech przestępstw: I z art. 286 § 1 k.k., II z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., III z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają stanowisko Sądu Rejonowego, iż popełnienie przez tego podejrzanego zarzuconych mu czynów jest wysoce prawdopodobne. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych podejrzanemu czynów określona w art. 249 § 1 k.p.k., została potwierdzona zatem zebrany w sprawie materiałem dowodowym, na który składają się: zeznania świadków, dokumenty w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umów kredytowych oraz umów o prowadzenie rachunków bankowych, jak również wyjaśnienia złożone przez współpodejrzanych J. W., H. K. i P. K., którymi miał kierować podejrzany, a nadto wyjaśnienia samego podejrzanego.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy, w omawianej sprawie nie ma podstaw do zmiany zastosowanego środka zapobiegawczego na środek o charakterze wolnościowym.

Odnosząc się wprost do zarzutów obrońcy należy wskazać, że ze strony podejrzanego możliwym jest podjęcie działań takich jak nakłanianie znanych mu osób do składania korzystnych dla swej linii obrony zeznań, czy umniejszających swoją rolę w przestępstwie, przygotowywanie fałszywego alibi, jak również kontaktowanie się z innymi uczestnikami przestępczego procederu i uzgadnianie wspólnie z nimi treści składanych wyjaśnień. Kierując się powyższymi argumentami należy podkreślić, że przy stosowaniu tymczasowego aresztowania nie chodzi o zachowania uprzednie, czy zachowanie, które miało już miejsce, ale o obawę podjęcia takich zachowań. W przypadku dokonania czynności mataczących, ucieczki czy ukrywania się środek zapobiegawczy stałby się środkiem karzącym, a nie zapobiegającym wyrządzeniu szkody w toczącym się postępowaniu. A zatem każdorazowo Sąd dokonuje oceny związanej z prawdopodobieństwem wystąpienia takich zachowań i ma na celu zagwarantowanie prawidłowego toku toczącego się postępowania na każdym jego etapie, aż do uprawomocnienia się wyroku.

W analizowanej sprawie postępowanie przygotowawcze jeszcze się nie zakończyło. Istnieje konieczność przeprowadzenia wskazanych przez prokuratora czynności. Prokurator we wniosku o dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania wskazał, iż ustalono, że podejrzany popełnił kilkanaście innych przestępstw, gdzie modus operandi był identyczny i czyny przestępcze opierały się na wykorzystaniu tzw. „słupów”. Ujawnionym osobom przedstawiono zarzuty, a na podstawie ich wyjaśnień wydano postanowienie uzupełniające o przedstawieniu zarzutów w stosunku do D. M.. Trafnie zatem wskazano na obawę, że podejrzany pozostając na wolności może w bezprawny sposób wpływać na dalszy tok procesu, nadal bowiem aktualna jest przesłanka szczególna, która legła u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wyrażona w art. 258 § 2 k.p.k.

Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego uzasadniona jest groźącą podejrzanemu surową karą, której górna granica za czyn z 286 § 1 k.k. wynosi 8 lat. Biorąc pod uwagę okoliczności opisanych w zarzutach zdarzeń, należało przyjąć, iż podejrzanemu, jeżeli zostanie uznany za winnego tych czynów, zostanie wymierzona surowa kara. Okoliczności te rodzą z mocy prawa domniemanie, że groźba wymierzenia surowej kary może skłaniać go do podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania, a zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego nie wyeliminuje tej groźby.

Chęć uniknięcia kary pozbawienia wolności rodzi domniemanie, że podejrzany może utrudniać dalszy bieg prowadzonego postępowania.

Aktualne także są pozostałe przesłanki szczególne, które przywołał Sąd I instancji, wskazane w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Nie można bowiem stracić z pola widzenia faktu, iż podejrzany nie przebywał stale pod wskazanym adresem zamieszkania, co uzasadnia przyjęcie domniemanie, iż na wolności może podjąć próbę ukrywania się przed organami ścigania. Należy zgodzić się również z tym, iż zakres przestępnej działalności podejrzanego, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sprawia, że zasadna jest obawa bezprawnego wpływania na prawidłowy bieg postępowania karnego. Na tym etapie postępowania przygotowawczego zasadnym jest ograniczenie kontaktu z pozostałymi współpodejrzanymi, wyeliminowanie możliwości wpływania na nich, czy podejmowanie działań zmierzających do ustalania wspólnej linii obrony.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność dalszego stosowania wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Czas na jaki został przedłużony środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności zaplanowanych przez prokuratora.

Sąd Okręgowy w Łodzi nie dopatrył się aby w realiach przedmiotowej sprawy występowały szczególne podstawy do odstąpienia od tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego D. M. , określone w art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.